

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. C., s. r. o.**, zast. Mgr. Davidem Maříkem, advokátem se sídlem Praha 2-Vinohrady, Americká 35/177, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2005, č. j. 9 Ca 241/2003 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 10. 2003 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16. 7. 2003, č. j.: FŘ-7049/13/03, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2002 ve výši 88 000,- Kč, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 19. 11. 2002 pod č. j.: 229089/02/001514/6050.

Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že krajský soud shledal v rozhodující části žalobu stěžovatele důvodnou s tím, že porušení práv stěžovatele zatížilo dokazování v daňovém řízem vadou, která soudu znemožňuje přisvědčit názoru žalovaného o tom, že stěžovatel neprokázal dodání předmětného zboží ke dni 20. 12. 2001. Poukázal přitom na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 159/99 a I. ÚS 591/2000, týkající se procesních vad správního řízení.

Soud prvního stupně došel k závěru, že žalobu je nutné zamítnout z důvodu neprokázání všech zákonem stanovených podmínek pro uplatněni nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Dle názoru soudu totiž stěžovatel neprokázal, že předmětné zboží použil při podnikání. Tento právní názor soudu považuje stěžovatel za zcela účelový a neodůvodněný. Soud prvního stupně, poté co zrekapituloval a potvrdil důvody pro zrušení napadaného rozhodnutí žalovaného, označil zcela nový důvod pro zamítnutí žaloby, který přitom nebyl tvrzen či namítán ani žalovaným ani správcem daně. Stěžovatel totiž již v průběhu řízení vedeném správcem daně tvrdil skutečnosti a předkládal důkazy prokazující využití předmětného zboží k podnikání. Pokud by správce daně pojal pochybnosti o využiti předmětného zboží k podnikání stěžovatelem, bezesporu měl v rámci daňového řízení stěžovatele na takovou skutečnost upozornit a vyzvat jej k předložení důkazů za účelem prokázání jeho tvrzení. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo a soud ve věci rozhodl, aniž by byla stěžovateli poskytnuta možnost splnění zákonem stanov podmínek prokázat.

Skutečnost, že argumentace soudu není správná, prokazuje stěžovatel protokolem o ústním jednání konaném u správcem daně dne 6. 7. 2002, konkrétně pak odpověďmi na otázky správce daně č. 3 a 4, v nichž stěžovatel uváděl skutečnosti prokazující využití zboží k jeho podnikání. Pokud měl správce dané o těchto tvrzeních nějakou pochybnost či pokud by měl za to, že uvedená tvrzení je stěžovatel povinen dále prokazovat, bezesporu by musel stěžovatele k označení relevantních důkazů vyzvat. S ohledem na skutečnost, že správce daně tak neučinil, lze se domnívat, že splnění předmětné zákonně podmínky považoval za prokázané. Dále pak stěžovatel poukazuje na prodej předmětného zboží, resp. té jeho části, která nebyla stěžovateli odcizena, a to prodej realizovaný se ziskem, tedy při naplněni všech zákonem stanovených podmínek a znaků podnikání. Poukázal na to, že soustavnost není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Bude proto z tohoto hlediska podnikáním i činnost provozovaná sezónně nebo v určitých, byť nepravidelných intervalech. Podmínka ziskovosti prováděné činnosti neznamená, že zisku musí být vždy skutečně dosaženo. Dosahování zisku však musí být alespoň záměrem a motivem podnikatele. Přitom odkazuje na odpovědi na otázky č. 3 a 4 cit. protokolu.

Pokud by byl akceptován právní názor soudu prvního stupně, pak by daňový subjekt nebyl oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v případech, kdy by se mu nepodařilo zboží prodat v době před vydáním rozhodnutí správcem daně a dále by pak odpočet nebylo možné nárokovat v případech odcizení či ztráty zboží podnikatelem.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný mj. uvedl, že žalovaný při řízení neopomněl, že daňový subjekt má při daňové kontrole tak, jak je stanoveno v § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní, právo klást svědkům při ústním jednání a místním šetření otázky, a pokud by toto své právo stěžovatel v rámci odvolacího řízení uplatnil, bylo by učiněno opakování svědecké výpovědi, ke které by byl stěžovatel přizván. Při hodnocení důkazů však vycházel z toho, že pokud svědek vypovídal ve shodě s tím, co tvrdil stěžovatel, pak u stěžovatele nedošlo k žádnému zkrácení práva, neboť bylo možné očekávat, že i při položení otázek stěžovatelem bude vypovídat shodně s ním. Navíc měl stěžovatel v rámci odvolacího řízení možnost nahlédnout do daňového spisu, který byl odvolacímu orgánu spolu s odvoláním předložen, seznámit se se vším, co bylo v řízení správcem daně shromážděno a požadovat doplnění řízení. Toho však stěžovatel nevyužil a teprve při jednání u Městského soudu v Praze z důvodu, aby zpochybnil postup správce daně a následně žalovaného finančního ředitelství při dokazování, vznesl námitku k ústnímu jednání, které se konalo na návrh stěžovatele dne 4. 3. 2003 a týkalo se výpovědi pana JUDr. M. N. zapsané do protokolu

č. j. 33772/03/001933/203. Proto žalovaný považuje právní názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ve věci námitky ke svědecké výpovědi JUDr. M. N. za objektivní. K tomu však poznamenává, že podle jeho názoru je zásadní pro posouzení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty vždy právní úprava daně z přidané hodnoty. Vzhledem k tomu trvá na tom, že stěžovatel v daňovém řízení neprokázal skutečnosti, které jej opravňují tak, jak umožňuje ustanovení § 5 odst. 7 a § 19 odst. 1 a 2 zákona o dani z přidané hodnoty uplatnit nárok na odpočet daně a také, že neprokázal, že přijatá plnění použil při podnikání.

Žalovaný byl až při ústním jednání před soudem informován o tom, že stěžovatel vystavil dne 26. 6. 2003 na společnost P. E., s. r. o. se sídlem Praha 4, Turkova 828, fakturu č. 2300100005, za prodej zboží ve výši 2 669 780,90 + DPH 587 351,80 Kč. Touto fakturací před soudem dodatečně prokazoval, že se jednalo o prodej zboží, které bylo pořízené od společnosti S. A., a. s. dne 20. 12. 2001. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení nebylo obsahem odvolání a stěžovatel v té době nedoložil žádné důkazní prostředky, mohl se žalovaný k tomuto dodatečnému důkazu vyjádřit při ústním jednání tak, že se jedná o zcela jiný obchodní případ, který se týká jiného zdaňovacího období a neprokazuje skutečnosti, uvedené na dokladech na jejichž základě byla nárokována daň z přidané hodnoty v přiznání za leden 2002. Tuto skutečnost si však žalovaný následně ověřoval u správce daně, Finančního úřadu pro Prahu 1 a shledal, že stále ještě probíhá vytýkací řízení ve věci přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2003, ve kterém je předmětná faktura zahrnuta.

Šetřením Finančního úřadu pro Prahu 1 bylo totiž zjištěno, že zboží mělo být odvezeno ze S. 26. — 27. 6. 2003 do skladu firmy A. s. r. o. se sídlem T. 828, P. 4, kde měl jediný jednatel společnosti P. E., s. r. o. pronajatý sklad a že toto zboží bylo dne 18. 7. 2003 odcizeno. Jde tedy o stejný scénář jako v případě prodeje tohoto zboží mezi S. A. a stěžovatelem. Dosud probíhá řízení ve věci podnětu pojišťovny A. a. s. k prošetření ze spáchání pokusu pojistného podvodu v souvislosti s vloupáním do skladu P. E. s. r. o. s uplatňovanou škodou ve výši 13 mil. Kč, neboť společnost dosud neprokázala, že skutečně přijala to zboží, které bylo stěžovatelem na její jméno vyfakturováno (ovšem jen ve výši 3 257 132,-Kč).

Z těchto důvodů žalovaný i nadále odmítá fakturu č. 2300100005 ze dne 26. 6. 2003 jako důkaz toho, že došlo k prodání zboží, pořízeného v roce 2001.

Ze správního spisu zaznamenal krajský soud tyto skutečnosti:

V přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2002 vyčíslil žalobce na řádce 310 nárok na odpočet daně ve výši 1 615 748,- Kč, na řádkách 651 a 652 uvedl celkový součet daně na vstupu ve výši 1 615 748,- Kč a celkový součet daně na výstupu výši 88 000,- Kč. Na řádce 754 pak žalobce vyčíslil nadměrný odpočet ve výši 1 527 748,- Kč.

Výzvou ze dne 4. 3. 2002 vyzval správce daně žalobce k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (daňový řád) s tím, že po přezkoumání přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty za období leden 2002 vznikly pochybnosti o správnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních vykázaných v části III. a IV. oddílu B daňového přiznání. Správce daně vyzval žalobce, aby k řádnému prokázání pravdivosti těchto údajů předložil záznamy pro daňové účely vedené podle § 11 zák. o dani z přidané hodnoty s tím, aby současně doložil návaznost záznamů pro daňové účely na příslušné účetní záznamy, a dále k předložení přijatých daňových dokladů vč. dokladů o zaúčtování a vystavených daňových dokladů.

Při ústním jednání u správce daně konaném dne 15. 3. 2002 zástupkyně žalobce předložila správci daně doklady zachycené v protokolu o tomto jednání, mimo jiné též daňové doklady — faktury č. 2300175 a č. 2300203, vystavené dne 2. 1. 2002 společností S. A. jako dodavatelem na žalobce, s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20. 12. 2001 a s uvedením data splatnosti 20. 3. 2002, znějící na částky 1 738 963,- Kč a 7 221 094,- Kč (dále též „předmětné faktury“), a dále dodací listy č. 33/00 a č. 34/00 ze dne 20. 12. 2001 vztahující se k těmto fakturám. K dotazu správce daně, kde je uskladněno zboží, k němuž se vztahují obě výše uvedené faktury, zástupkyně žalobce odpověděla, že zboží se nachází ve skladu společnosti S. A. v P. 9 – S. v P. ulici čp. 406. Zástupkyně žalobce dále prohlásila, že smlouvu na skladové prostory žalobce doloží dne 19. 3. 2002 a zároveň doloží skladovou evidencí a kupní smlouvu na toto zboží.

Při ústním jednání konaném dne 19. 3. 2002 zástupkyně žalobce předložila správci daně mimo jiné doklad o inventuře provedené k 15. 3. 2002 pro všechny sklady, dále rámcovou kupní smlouvu uzavřenou mezi společností S. A. a žalobcem ze dne 5.12.2001.

Z inventurního soupisu provedeného ke dni 15. 3. 2002 pro všechny sklady žalobce plyne, že veškeré zboží v hodnotě 7 344 308,72 Kč, k němuž se vztahují faktury č. 2300175 a 2300203 a dodací listy č. 33/00 a 34/00, mělo být uskladněno v S.

Dne 5. 12. 2001 uzavřel žalobce jako kupující se společností S. A. jako prodávajícím rámcovou kupní smlouvu. Předmět této smlouvy byl vymezen jako „dodávka průmyslového a elektrotechnického zboží, nářadí, autokosmetiky a autochemie dle jednotlivých objednávek specifikovaných kupujícím.“ Za žalobce smlouvu uzavřel M. K., za společnost S. A. předseda představenstva JUDr. M. N.

Dne 26. 3. 2002 při ústním jednání konaném se žalobcem v místě provozovny společnosti S. A. v P. 9, P. ulici 406 bylo pracovníkům správce daně a jednateli žalobce panu K. oznámeno zástupci společnosti S. A., že zboží, které žalobce nakoupil, je uskladněno v druhém skladu společnosti S. A.

Při místním šetření konaném dne 2. 4. 2002 ve skladu společnosti S. A. u obce Z. provedli pracovníci správce daně kontrolu ve skladu, při níž bylo zjištěno, že je zde skladováno různé zboží společnosti S. A. a dále zboží žalobce. Sklad je elektronicky zabezpečen a napojen na pult centrální ochrany. Při šetření bylo zjištěno, že zboží žalobce je umístěno na levé straně haly v kovových kontejnerech a na paletách, přičemž vše je potaženo průhlednou fólií a přelepeno páskou S. A. Zboží pod fólií je označeno nápisem „Prodáno S. C.“.

Při ústním jednání konaném u správce daně dne 15. 4. 2002 se jednatel žalobce pan Kořán dotázal, kdy bude žalobci vrácen nadměrný odpočet za zboží nakoupené od společnosti S. A. s tím, že má rozjednán obchod a tlačí jej čas. Pracovníci správce daně mu na tento dotaz sdělili, že v současné době probíhá prověřování původu zboží a uskutečnění zdanitelných plnění a že mu nejsou schopni sdělit termín, kdy bude šetření ukončeno. Nato jednatel žalobce uvedl, že má zákazníka, který má zájem o jeho zboží, a proto potřebuje vyřešit finanční záležitosti kolem zboží, aby mohl uzavřít obchod. Pokud nebude mít vyřešenou finanční otázku, nebude schopen požadované zboží dodat, protože ho nemá zcela uhrazené. Nemá tudíž na něj nárok a neví, jak má vzniklou situaci řešit. Na otázku správce daně, proč nemá

nárok na zboží, jednatel žalobce odpověděl, že nechce mít problémy a chce mít celou věc v pořádku.

Při ústním jednání konaném dne 23. 9. 2002 jednatel žalobce uvedl, že předmětné faktury byly společnosti S. A. zaplaceny dne 1. 8. 2002, a to v částce 6 810 057,- Kč s tím, že záloha ve výši 2 150 000,- Kč byla zaplacena již 16. 1. 2002. Jednatel žalobce dále správci daně sdělil, že předmětné zboží dosud neprodal; toto je stále uskladněno ve Z.

Při ústním jednání konaném dne 7. 11. 2002 správce daně žalobci sdělil výsledek vytýkacího řízení za zdaňovací období leden 2002. Konstatoval, že na předmětných fakturách je uvedeno, že zdanitelné plnění se uskutečnilo dne 20. 12. 2001. Správce daně však zjistil, že 20. 12. 2001 nedošlo k dodání zboží odběrateli, tj. žalobci, ani k zaplacení zboží. Pro porušení ust. § 9 odst. 1 písm. a) a ust. § 19 odst. 1 a 2 zák. o dani z přidané hodnoty se žalobci z tohoto důvodu snižují přijatá zdanitelná plnění o částku uvedenou v předmětných fakturách vystavených společností S. A.

Podle protokolu o místním šetření ze dne 11. 10. 2002 provedl Finanční úřad ve Slaném šetření ohledně pronájmu skladu ve Z. u daňového subjektu V. a. s. Za daňový subjekt se šetření zúčastnili ing. Ř., generální ředitel a předseda představenstva a ing. K., výkonný ředitel. Tito do protokolu uvedli, že společnost V. a. s. pronajímá společnosti S. A. sklad ve Z. K režimu ve skladu uvedli, že přístup do skladu není bez jejich přítomnosti možný. Zboží společnosti S. A. je ve skladu minimálně 1 rok bez pohybu. Zástupci daňového subjektu dále uvedli, že zboží společnosti S. A. bylo do skladu ve Z. zavedeno v roce 2000, neví přesně kdy, a toto zboží je uskladněno bez jakéhokoliv pohybu až do dnešního dne.

Při ústním jednání konaném dne 26. 3. 2002 s daňovým subjektem společností S. A. zástupkyně tohoto daňového subjektu správci daně předložila mimo jiné vydanou fakturu č. 2300175 a fakturu č. 2300203 a dodací listy 33/00 a 34/00, dále též rámcovou kupní smlouvu ze dne 5. 12. 2001 uzavřenou se žalobcem. K prodeji zboží dle výše uvedených faktur zástupkyně společnosti S. A. správci daně uvedla, že zboží nabídnul panu K., jednateli žalobce JUDr. M. N., bývalý předseda představenstva společnosti S. A. Pan K. toto zboží odebral, přičemž faktury nebyly dosud uhrazeny. Zboží bylo odvezeno do skladu ve Z. asi v lednu roku 2002. O tom, že zboží není skladováno ve skladovacích prostorech v P. 406, Praha 9, uvědomila společnost S. A. jednatele žalobce až dnešního dne (26. 3. 2002).

Na výzvy správce daně k prokázání toho, že společnost S. A. přijala plnění od dodavatelů M. s. r. o. a H. s. r. o. dle faktur uvedených ve výzvě 16. 10. 2002 a na výzvu z téhož dne k prokázání toho, že společnost S. A. uskutečnila zdanitelná plnění pro žalobce dle faktury č. 2300203 a č. 2300175 sdělil Mgr. Ing. J. V., předseda představenstva S. A. správci daně, že s ohledem na absenci veškerých účetních záznamů a obchodní korespondence vztahující se k těmto případům a s ohledem na fakt, že bývalí členové představenstva J. S. a V. K., kteří v rozhodné době jménem společnosti jednali, zřejmě spáchali řadu trestných činů vůči společnosti a v současné době se společností nikterak nekomunikují, nemá společnost dostatek důkazních prostředků, jimiž by bylo lze dokázat existenci, resp. uskutečnění předmětných obchodních transakcí. Na druhou stranu si však společnost S. A. netroufá tvrdit, že posuzované případy neproběhly. Dále uvedl, že na S. A. se neobrátil nikdo ze zástupců žalobce se žádostí o případné vydání zboží ze skladu ve Z. V krátké době by měla proběhnout inventura skladových zásob, během níž by mělo být zjištěno, zda se zboží, které mělo být dodáno žalobci, v těchto skladových prostorách nachází.

Dodatečným platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 26. 11. 2002 č. j. 238506/02/001513/6552 Finanční úřad pro Prahu 1 společnosti S. A., a. s. dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2001 ve výši - 1 615 748,- Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru doručenému dne 13. 12. 2002 správci konkurzní podstaty společnosti S. A. JUDr. M. T. nebylo podáno odvolání.

Podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti S. A. JUDr. M. N. zanikla funkce předsedy představenstva této společnosti dne 22. 11. 2001. V obchodním rejstříku byl jmenovaný z této funkce vymazán dne 4. 3. 2002. Janu Svobodovi pak zanikla funkce předsedy představenstva 31. 5. 2002, přičemž v obchodním rejstříku byl proveden výmaz Jana Svobody z funkce předsedy představenstva dne 2. 9. 2002. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2002 č. j.: 79 K 30/2002-50 byl prohlášen konkurz na majetek společnosti S. A. a konkurzním správcem ustanoven JUDr. M. T., advokát. U. konkurzu nastaly dne 24. 10. 2002. Usnesením téhož soudu ze dne 30. 8. 2004 č. j. 79 K 30/2002 — 223 byl konkurz na majetek úpadce zrušen z toho důvodu, že majetek podstaty nepostačoval k úhradě nákladů konkurzu.

Platebním výměrem ze dne 19. 11. 2002 č. j.: 229089/02/001514/6050 na daň z přidané hodnoty za leden 2002 správce daně žalobci stanovil celkový součet daně na vstupu ve výši 0,- Kč, celkový součet daně na výstupu ve výši 88 000,- Kč a vlastní daňovou povinnost vyměřil ve výši 88 000,- Kč.

V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 19. 11. 2002 žalobce namítl, že pokládá za ničím neodůvodněné tvrzení pracovníků správce daně, že dne 20. 12. 2001 nedošlo k dodání zboží žalobci společností S. A. Žalobce přitom poukázal na znění ust. § 9 odst. 1 písm. a) zák. o dani z přidané hodnoty a dále na ust. § 412 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Dle názoru žalobce lze z protokolu o místním šetření ze dne 2. 4. 2002 ohledně fyzické inventarizace zboží ve skladu společnosti S. A. u obce Z. zjistit rovněž to, že žalobce má právo s předmětným zbožím nakládat, což ostatně písemně prohlašuje i dodavatel zboží ve své zprávě pod fólií, kde správně označuje zboží nápisem „Prodáno S. C.“. I správcem daně bylo tedy zjištěno, že žalobci je umožněno nakládat s předmětným zbožím dle svého uvážení, a proto je tvrzení správce daně, že nedošlo k dodání zboží žalobci, v rozporu s příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku a tedy i se zákonem o dani z přidané hodnoty. Pokud by výše uvedené nestačilo k prokázání faktu, že prodávající umožnil žalobci se zbožím nakládat k datu 20. 12. 2001, navrhl žalobce provedení výslechu svědka JUDr. M. N. k potvrzení této skutečnosti.

Dne 4. 3. 2003 byl správcem daně jako svědek vyslechnut JUDr. M. N. Žalobce se výslechu svědka nezúčastnil, o konání výslechu nebyl správcem daně vyrozuměn. Na otázku, zda žalobce mohl k datu 20. 12. 2001 se zbožím, na něž byly vystaveny předmětné faktury, nakládat, přestože zboží nebylo v tento den zaplaceno, svědek odpověděl, že ano, neboť byla podepsána kupní smlouva a pan K. (jednatel žalobce) si zboží osobně převzal. Svědek dále vypověděl, že pan K. byl v P. ulici a zboží si osobně fyzicky převzal. Podepsala se smlouva o skladování, že zboží bude skladováno ve skladu společnosti S. A. do té doby, než si pan K. zboží odveze. Svědek byl přítomen předání zboží, ale nikoliv po celou dobu, nebot‘ zboží se předávalo celý den. Nebylo v pracovní náplni svědka se předání zboží účastnit. Svědek zná pana K. již dlouho a pomáhal mu při předávání. Na otázku, zda měl svědek nějaké oprávnění k podpisu rámcové kupní smlouvy uzavřené dne 5. 12. 2001 mezi S. A. a žalobcem, když jeho funkce předsedy představenstva S. A. zanikla již dne 22. 11. 2001, svědek odpověděl, že měl

plnou moc. Novým předsedou představenstva byl tehdy pan S., který ještě nebyl zapsán do obchodního rejstříku. Svědek dále mimo jiné vypověděl, že vzhledem k nedostatku skladovacího prostoru v areálu v P. ulici bylo zboží bez vědomí pana K. převezeno do druhého skladu společnosti S. A. ve Z. Dopravné nebylo panu K. účtováno, ani nebyl seznámen s převozem zboží. Rámcová kupní smlouva ze dne 5. 12. 2001 je dle svědka nepojmenovanou smlouvou, na základě které se stanoví rámec realizace jednotlivých obchodních případů. Konkrétní případy se realizují na základě nabídky a poptávky, fakturace a předání zboží. Po uzavření kupní smlouvy za společnost S. A. sjednával konkrétní podmínky svědek a pan S. Na obecnou poptávku vytvořila společnost S. A. konkrétní nabídku a pan K. reagoval závaznou poptávkou. Všechno dle svědka probíhalo písemnou formou.

Soud při jednání provedl důkaz výzvou správce konkurzní podstaty společnosti S. A. JUDr. M. T. ze dne 26. 11. 2002 adresovanou žalobci, z níž bylo zjištěno, že jmenovaný správce konkurzní podstaty vyzval žalobce k doložení toho, že uzavřel kupní smlouvu s úpadcem na vodo a elektroinstalační materiál a měřící přístroje a uhradil faktury vydané na základě dodacích listů č. 33/00 a 34/00 a doložil tyto faktury. Dále důkaz plnou mocí udělenou výše jmenovaným správcem konkurzní podstaty společnosti S. A. panu P. Š., vedoucímu skladu V., a. s., dne 8. ledna 2003, z níž bylo soudem zjištěno, že JUDr. M. T. udělil P. Š. plnou moc k vydání věcí ve vlastnictví žalobce uskladněných ve skladu ve Z. podle dodacích listů č. 33/00 a 34/00 vystavených úpadcem 20. 12. 2001 pověřeným zástupcům žalující společnosti, a současně jej zmocnil k podpisu předávacího protokolu ohledně uvedených věcí, dále důkaz nedatovaným předávacím protokolem, z něhož bylo zjištěno, že jednatel žalobce pan M. K. převzal od P. Š. zboží v celkové hodnotě 2 069 562,50 Kč, rovněž důkaz usnesením Policie ČR, správy Středočeského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality ze dne 14. 11. 2003, CTS: PSC 2294/OHK-2003, z něhož bylo zjištěno, že policie odložila oznámení jednatele žalobce pana M. K. pro podezření ze spáchání trestného činu krádeže, jehož se měl dopustit neznámý pachatel tím, že ze skladu pronajatého žalobcem od firmy V. a. s. nebo při přepravě zboží ze skladu firmy S. A. v P. 9, P. 406 do pronajatého skladu V. v době od prosince 2001 do března 2003 odcizil zboží zakoupené žalobcem. V odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno, že ke zjištění, že chybí zboží v hodnotě 6 890 494,50 Kč došlo po inventuře provedené správcem konkurzní podstaty S. A. JUDr. M. T. a při předání zboží jednateli žalobce v březnu roku 2003. Zboží bylo vyloučeno z konkurzní podstaty společnosti S. A., která měla ve skladu V. uskladněno také svoje zboží. V odůvodnění usnesení Policie je mimo jiné zmíněn úřední záznam sepsaný s P. Š., vedoucím skladu firmy V. a. s. Ten potvrdil, že vodoinstalační a elektroinstalační materiál byl v období let 2001 a 2002 do skladu do Z. skutečně navezen a uskladněn. Fyzickou kontrolu přepočítáváním při skládání tohoto zboží ve Z. nikdo neprováděl. Naskladnění zboží ve Z.i bylo P. Š.i avizováno tehdejším zaměstnancem společnosti S. A. panem R. T., a to proto, že P. Š. měl z pozice svého pracovního zařazení přístup ke klíčům od tohoto skladu a znal číselný kód k odblokování zabezpečovacího zařízení, což bylo potřebné pro přístup do skladu. P. Š. fyzicky prováděl inventuru vodoinstalačního a elektroinstalačního materiálu, který byl označen nápisem „Prodáno S. c.“ Při porovnání faktur s výsledným stavem uskladněného zboží zjistil P. Š. skutečně rozdíl a výsledek inventury předal JUDr. M. T., a konečně důkaz fakturou - daňovým dokladem č. 230100005 ze dne 26. 6. 2003 vystavenou žalobcem na společnost P. E., s. r. o., se sídlem P. 4, T. 828, z níž bylo soudem zjištěno, že žalobce jmenované společnosti za zboží uvedené v příloze k této faktuře (jež je totožné se zbožím, které bylo žalobci vydáno ze skladu panem P. S. dle předávacího protokolu), fakturoval částku 2 669 780,90 Kč a 22 % DPH ve výši

587 351,80 Kč, celkem 3 257 132,70 Kč. Jako datum uskutečnění zdanitelného plnění je na faktuře uveden den 26. 6. 2003.

Krajský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že ze skutečnosti, že správce konkurzní podstaty společnosti S. A. žalobci po vedené inventuře vydal zbývající část zboží, které se nacházelo ve skladu u obce Z., nelze dovozovat žádné závěry ohledně toho, kdy bylo žalobci ze strany společnosti S. A. jakožto prodávajícího umožněno nakládat se zbožím. Zpochybnění tvrzení žalobce, že mu bylo se zbožím umožněno nakládat dne 20. 12. 2001 a že tento den je v souladu s ust. § 412 obchodního zákoníku dnem dodání zboží a zároveň dnem uskutečnění zdanitelného plnění podle ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, bylo přitom jedním z hlavních argumentů, jimiž žalovaný zdůvodnil svůj závěr o neuznání žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

Pokud došlo k výmazu JUDr. M. N. z funkce předsedy představenstva společnosti S. A. v obchodním rejstříku až dne 4. 3. 2002 a žalobce se jmenovanou osobou jednal v době uzavírání rámcové kupní smlouvy v důvěře v zápis do obchodního rejstříku, je nerozhodné, že funkce předsedy představenstva. JUDr. M. N. ve skutečnosti zanikla již ke dni 22. 11. 2001. Právní úprava obchodního rejstříku je ovládána principem publicity ve formálním a materiálním smyslu. Z negativní stránky principu publicity v materiálním smyslu přitom vyplývá, že nejsou určité skutečnosti zapsány v obchodním rejstříku, ač tam zapsány být měly, je pro právní postaveni třetích osob rozhodující stav vyplývající z obchodního rejstříku, jestliže jednají v důvěře v zapsané skutečnosti. Pouze v případě, že je třetí osobě známo, že skutečný stav se od stavu zapsaného v obchodním rejstříku liší, nemůže se dovolávat dobré víry podle ust § 27 odst. 2 obchodního zákoníku. V rámci daňového řízení nevyšlo najevo, že by žalobce v den, kdy se společností S. A. uzavřel rámcovou kupní smlouvu, věděl, že JUDr. M. N. již funkci předsedy představenstva této společnosti nevykonává. Se zřetelem k negativní stránce principu publicity v materiálním smyslu je nutno mít za to, že žalobce onu rámcovou kupní smlouvu platně uzavřel se společností S. A. a nikoliv s JUDr. M. N., jak nesprávně dovozuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Soud neshledal žádný důvod, pro který by měl být při posuzování právních úkonů daňových subjektů v daňovém řízení výše zmíněný princip publicity zápisů v obchodním rejstříku v materiálním smyslu opomíjen.

Žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když žalobci neumožnil účastnit se výslechu svědka JUDr. M. N., který byl proveden v průběhu odvolacího řízení právě na návrh žalobce. Právo daňového subjektu být přítomen výslechu svědka vypovídajícího k okolnostem, které se daňového subjektu bezprostředně týkají, a klást tomuto svědku otázky plyne z práva daňového subjektu na projednání věci v jeho přítomnosti, založeného článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na právo daňového subjektu účastnit se v průběhu daňového řízení výslechu svědka už vůbec nemůže mít vliv to, zda svědkova výpověď v daném případě bez výhrad prokazuje tvrzení daňového subjektu či je naopak s tvrzeními daňového subjektu v rozporu. Teprve byl-li výslech svědka proveden v souladu se zákonem, tj. nebylo-li daňovému subjektu upřeno právo účastnit se tohoto výslechu, je možné se v rámci hodnocení provedených důkazů zabývat obsahem svědecké výpovědi a tuto hodnotit; v opačném případě nelze k nezákonně provedenému důkazu vůbec přihlédnout. Byl to právě výše jmenovaný svědek, který dle tvrzení žalobce (a rovněž dle své vlastní výpovědi) za společnost S. A. sjednával podmínky smluvního vztahu, na základě kterého mělo být žalobci dne 20. 12. 2001 dodáno zboží uvedené na předmětných fakturách a dodacích listech č. 33/00 a 34/00. Tento svědek měl také být dle své výpovědi přítomen - byt‘ pouze po určitou dobu - převzetí zboží žalobcem. Jeho výpověď se proto jeví jako důležitý důkaz pro posouzení pravdivosti tvrzení žalobce ohledně sjednaného způsobu a doby dodání zboží, což

bylo jistě důvodem, pro který žalobce provedení právě tohoto důkazu navrhl. Porušení práva žalobce být přítomen výslechu svědka JUDr. M. N. a klást mu otázky zatížilo dokazování v daňovém řízení vadou, která soudu znemožňuje přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce neprokázal, že mu bylo zboží dodáno společností S. A. a že mu tímto prodávajícím bylo dne 20. 12. 2001 umožněno se zbožím nakládat.

Přes výše zmíněné pochybení žalovaného dospěl soud k závěru, že žalobu je nutno zamítnout, neboť žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal splnění všech zákonem stanovených podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Z dikce výše citovaného ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vyplývá, že plátce má nárok na odpočet daně; pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. I kdyby tedy žalobce v daňovém řízení prokázal, že dne 20. 12. 2001 přijal od společnosti S. A. zdanitelné plnění v podobě dodaného zboží, vznikl by mu nárok na odpočet daně pouze tehdy, pokud by v daňovém řízení současně prokázal, že toto zboží dále použil při svém podnikání. Přestože ust. § 31 odst. 9 daňového řádu žalobci ukládá povinnost prokázat všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v přiznání, tedy i skutečnosti prokazující oprávněnost jím nárokovaného nadměrného odpočtu, žalobce do dne vydání napadeného rozhodnutí správci daně ani žalovanému žádným způsobem nedoložil, že by zboží zakoupené od společnosti S. A. jakkoliv dále použil při svém podnikání. V průběhu daňového řízení žalobce uváděl a následně i prokazoval pouze to, že zakoupené zboží po převzetí uskladnil. Žalobce však daňovým orgánům nikdy netvrdil (a ani neprokázal), že by s předmětným zbožím po jeho uskladnění jakýmkoliv způsobem dále nakládal. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí po právu zdůvodnil zamítnutí odvolání žalobce rovněž tím, že žalobce do dne vydaní napadeného rozhodnuti neprokázal, že by plnění, která údajně přijal od společnosti S. A., použil při podnikání. Dále uvedl, že pro rozhodnutí ve věci není významné, zda převážná část dodaného zboží byla žalobci odcizena při jeho přepravě do skladu společnosti V. či až následně z tohoto skladu. Vzhledem k následnému pozbytí možnosti žalobce nakládat s převážnou časti zboží dodaného od společnosti S. A. je vyloučeno, aby žalobce prokázal další použití tohoto zboží při svém podnikání, což je skutečnost rozhodná pro vznik nároku žalobce na odpočet daně uplatněný na základě jím předložených dokladů. Žalobce ani netvrdil, že by zboží, které mu bylo dodáno společností S. A., jakkoliv dále použil při svém podnikání. Ze žaloby vyplývá pouze to, že mu zbývající (neodcizená) část zboží vydaná správcem konkurzní podstaty jmenované společnosti. Teprve při ústním jednání před soudem žalobce uvedl, že tuto zbývající část zboží dále prodal společnosti P. E., s. r. o. K tomuto tvrzení žalobce, představující nový žalobní bod, však již soud nemohl přihlédnout, neboť bylo uplatněno až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby zakotvené v ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. I v takovém případě je však třeba vycházet skutečnosti, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně, neboť jej neprokázal v celém rozsahu jím tvrzeného přijatého plnění.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c/ cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení.

Předmětné ustanovení soudního řádu správního se týká nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívající buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Stěžovatel napadá rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu nedostatečného způsobu provedení dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu soud upomíná, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Soud rovněž neshledal nic, co by svědčilo pro důvod pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

První námitka stěžovatele se týká porušení práv při dokazování prováděném žalovaným. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že podstatným v této věci je ustanovení § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů, podle něhož má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Tato podmínka ale nebyla naplněna, což je pro danou věc rozhodující. Stěžovatel sice má pravdu v tom, že postup správního orgánu nebyl v souladu se zákonem a bylo mu upřeno právo být přítomen výslechu svědka JUDr. M. N., avšak stěžovatel neprokázal, že by přijal zboží uvedené na fakturách č. 2300175 a 2300203 ze dne 2. 1. 2002 a toto použil při podnikání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Obsah tohoto ustanovení však nelze vázat na právní hodnocení okolností případu. Nelze se dovolávat toho, že nebylo-li v průběhu soudního přezkumu namítáno porušení konkrétního ustanovení zákona, nesmí soud takový závěr sám učinit. Soud je sice vázán rozsahem žaloby, což znamená omezení při rozhodování o jednotlivých výrocích nebo jednotlivých částech správního rozhodnutí, ale to jej nesvazuje při samotném právním posouzení věci. Z obsahu rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu je zřejmé, že to se zaměřilo na zjištění, zda bylo předmětné zboží vydáno ze skladu společnosti S. A. a z odpovědi do protokolu o ústním jednání ze dne 16. 10. 2002 Mgr. Ing. J. V., nového jednatele společnosti S. A., jasně vyplývá, že jej nikdo nežádal o vydání předmětného zboží ze skladu. Proto se krajský soud ubíral ve své úvaze správným směrem, jestliže dovodil nesplnění podmínky podle § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb. v platném znění. Použití

přijatých zdanitelných plnění pro uvedené účely není časově omezeno. Pokud jej daňový subjekt řádně eviduje v účetní a daňové evidenci a má jej fyzicky na skladě, nelze oprávněnost odpočtu daně zpochybnit. Nárok na odpočet daně musí plátce vždy doložit daňovým dokladem, který musí plátce zaúčtovat podle účetních předpisů a tím se z tohoto dokladu stane účetní doklad a vztahují se na něj pravidla platná pro účetní doklady podle účetních předpisů. Daňový doklad, na jehož základě je nárok uplatňován, musí obsahovat všechny náležitosti předepsané v § 12 cit. zákona, pokud tomu tak není, plátce daně prokazuje nárok na odpočet daně v rámci dokazování podle § 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V rámci tohoto dokazování musí plátce daně především prokázat, že se zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo a že bylo uskutečněno plátcem daně. Stěžovatel však takovou skutečnost neprokázal. Dne 15. 4. 2002 uvedl jednatel stěžovatele pan M. K. správci daně v souvislosti s požadavkem na vrácení nadměrného odpočtu za nakoupené zboží od společnosti S. A., že nemá na zboží nárok, protože ho nemá zcela uhrazené. Dne 17. 7. 2002 týž uvedl, že zboží uvedené na fakturách shora není zaplacené celé, pouze formou zálohy jako garance, že si zboží odebere. Peníze slouží k uhrazení zboží a dalších závazků, pokud by si zboží neodebral a firmě S. A. by tak způsobil újmu. Nemůže se zbožím obchodovat, aby nedělal problémy případným dalším odběratelům. Dále k otázce, zda bylo prodáno zboží z přijatých faktur, odpověděl, že nebylo a nadále je uskladněno ve skladu ve Z. u společnosti S. A. Samotný stěžovatel tak uvádí to, co později potvrzuje i pan V., tedy že se zbožím nebylo nakládáno ani podnikáno. Tento důkaz, který žalovaný provedl, je pro danou věc podstatný a umožňuje aprobovat závěr krajského soudu o tom, že je důvod žalobě nevyhovět.

Pokud jde o námitku týkající se protokolu ze dne 26. 7. 2002 a odpovědí na otázky č. 3 tj. zda si stěžovatel zjišťoval před nákupem zboží za jakou cenu je možno toto zboží prodat dál a otázku č. 4, zda má konkrétního odběratele a jakým způsobem nabízí uvedené zboží, totiž že měl-li správce daně o těchto tvrzeních nějakou pochybnost, měl stěžovatele k označení relevantních důkazů vyzvat, soud připomíná, že odpovědi pana K. nevyzývaly správce daně k následnému jejich ověření a to pro jejich neurčitost. Jmenovaný odpověděl na otázku č. 3 tak, že si cenu zjišťoval a že zboží je určeno k výměně špatných starých součástek a opravách ve starších stavbách a že dodavatele má (J. N.), s nímž byl domluven, že od společnosti stěžovatele odebere zboží a na otázku č. 4 tak, že má spoustu známých, kteří podnikají v oboru stavebnictví, oprav a rekonstrukcí a kterým toto zboží osobně nabízí. To však stále není odpověď na rozhodující otázku, zda předmětné zboží skutečně použil stěžovatel při podnikání. Nelze jen na základě těchto odpovědí mít zato, že žalovaný měl považovat splnění podmínek dle § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty za prokázané.

Tvrzení o prodeji části zboží, které nebylo odcizeno, společnosti P. E. s. r. o. bylo vysloveno po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a navíc se vztahuje k datu uskutečnění zdanitelného plnění 26.6.2003, ačkoli předmětný platební výměr na daň z přidané hodnoty byl za zdaňovací období leden 2002.

Podle Nejvyššího správního soudu z ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb. vyplývá, že nárok na odpočet vzniká za současného splnění několika podmínek. První z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k podnikání. Přitom zde musí být zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění a tím, že bylo s tímto plněním dále podnikáno; v opačném případě nejsou podmínky podle § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty naplněny. V daném případě má Nejvyšší správní soud za to, že výchozí první podmínka, tj. přijetí zdanitelného plnění uskutečněného jiným plátcem nebyla

naplněna, jelikož nebyl splněn znak plnění, jehož obsahem měl být převod zboží, k němuž evidentně fakticky nedošlo (srov. výpověď pana V.) Tím spíše nemohlo jít o plnění zdanitelné. Nebylo dále třeba zkoumat naplnění podmínky druhé, současně nutné k aplikaci § 19 zákona o dani z přidané hodnoty jako celku.

Argumentuje-li stěžovatel definicí podnikání podle Obchodního zákoníku, je třeba zdůraznit, že nejde o vyjádření rozdílu mezi pojmem soustavnost a nepřetržitost, resp. zda bylo dosaženo zisku, ale jde stále jen o to, zda zboží použil při svém podnikání, což stěžovatel neprokázal. Není rozhodující záměr či motiv plátce, ale skutečný stav. Plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem podle zvláštního předpisu (§ 3 odst. 1 zák. č. 563/1991Sb.), který má všechny tímto zákonem předepsané náležitosti a který byl vystaven plátcem. Nárok na odpočet lze uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo přijaté zdanitelné plnění. Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází, přičemž tato okolnost umožňuje správci daně vyměřit daňovému subjektu daň v jiné výši, než jak by odpovídalo údajům jím uvedeným v daňovém přiznání. Tyto úvahy krajského soudu byly vzhledem k výše uvedenému zmíněny nad rámec a v žádném případě nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Městského soudu v Praze je správné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou proto zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Václav Novotný

předseda senátu